

Barnens Julblad 2020

Andakter för Advent, jul, nyår och trettondag jul

Av Lars Borgström

Advent

Jesus sade: Tiden är inne och Guds rike är nära. Omvänd er och tro på evangeliet! (Mark. 1:15).

Efter att Jesus hade döpts av Johannes, frestades Han av djävulen i öknen under fyrtio dagar. Sedan började Han att predika i Galileen, där Han hade vuxit upp. Och Hans budskap var att människorna skulle omvända sig och tro evangeliet, eftersom Guds rike hade kommit. Trots att Jesus predikan återges så kort att allt ryms i en enda vers, innehåller denna vers själva centrum av kristendomen och vägen till frälsning, evigt liv.

Guds rike är det eviga rike där Jesus är Kung. Detta hade nu kommit nära genom att Jesus själv stod mitt framför dem. Överallt där Jesus regerar, där Han tas emot av troende hjärtan, finns Guds rike.

Omvändelse betyder att man ångrar sina synder, att man förstår

att man gjort fel många gånger på många olika sätt och vis – att man inser att man är en syndare som behöver förlåtelse – och att man tar emot den förlåtelse som Gud ger oss genom sin Son Jesus Kristus. Det senare är att *tro på evangeliet* som Jesus uppmanar oss till. Evangeliet är nämligen det glada budskapet att Jesus är vår Frälsare, som lidit och dött för våra synder, så att vi inte behöver straffas för dem. "Så älskade Gud världen att Han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på Honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Joh. 3:16).

Jesus gick omkring här på jorden för två tusen år sedan och predikade evangeliet. Efter sin uppståndelse från de döda sade Han till sina lärjungar: "Det står skrivet att Messias ska lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att omvändelse och syndernas förlåtelse ska förkunnas i hans namn för alla folk, med början i Jerusalem" (Luk. 24:46–47). Omvändelsens uppmaning, att ångra sina synder, och budskapet om syndernas förlåtelse förkunnas fortfarande, eftersom det är "ett evigt evangelium" (Upp. 14:6) som aldrig förändras och som alltid är lika aktuellt. Jesus är angelägen om att vi ska ta emot frälsningen genom Honom. Därför har också vi nu nåtts av frälsningens budskap. Guds rike är nu här!

Bön: Tack Jesus att du predikar att Guds rike är här, hos oss. Omvänd oss, så blir vi omvända. Öppna våra hjärtan så att frälsningens budskap inte går oss förbi, utan att vi istället tar det till oss. Regera oss efter din vilja; vi vill ha dig till vår Kung. Amen.

Julafton

Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig ska det åt mig komma en som ska härskas i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar (Mika 5:2).

Så förutsade profeten Mika på 700-talet f.Kr. vad som skulle ske århundraden senare. Den lilla staden Betlehem skulle bli skådeplatsen för någonting alldeles häpnadsväckande, något som helt saknar motstycke i världshistorien. Där skulle en kvinna föda en Son som

har sitt ursprung före tiden, alltså en evig person (Mika 5:2–3).

Eftersom endast Gud är evig förstår vi att hennes Son skulle vara det märkliga barn som Mikas samtida profetkollega Jesaja sagt skulle heta "Under, Rådgivare, MÄKTIG GUD, Evig Far, Fridsfurste" (Jes. 9:6). Han skulle vara både Guds Son och samtidigt vara född av en kvinna, det vill säga en människoson.

I Betlehem skulle alltså det barn födas som skulle vända det nattsvarta mörkret i ljus, all sorg till glädje (Jes. 9:2). Ja, Han skulle själv vara hela världens ljus och ge livets ljus åt dem som följer Honom (Joh. 8:12). Men inte bara det; Han skulle t.o.m. vara ett ljus som lyser *inuti* de troendes hjärtan (2 Kor. 4:6, 2 Petr. 1:19).

På kejsar Augustus tid, då den första skattskrivningen ägde rum, gick alla löften som Gud gett genom sina profeter i uppfyllelse. Då föddes Jesus, Guds evige Son. Genom tron på Honom får vi syndernas förlåtelse, liv, ljus, glädje, ja allt som vi behöver både för det här livet och för evigheten.

Bön: Jesus, tack för syndernas förlåtelse, tack för att du är världens ljus och att den som följer dig inte ska vandra i mörkret utan ha livets ljus. Var alltid mitt ljus. Amen.

Juldagen

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren (Luk. 2:11).

En ängel uppenbarade sig för några herdar utanför Betlehem för drygt två tusen år sedan. Han bar bud om en stor glädje då han talade om att ett barn hade fötts. Vem var det då som hade fötts? Det var Jesus och det speciella med detta var att det var Herren som föddes, Gud själv. Gud är treenig; Fadern, Sonen och den Helige Ande. Den som föddes var Sonen, som också kallas Kristus eller Messias med ett ord från hebreiskan, som var det språk judarna talade. Kristus eller Messias betyder att vara smord med Guds Helige Ande och det var Jesus verkligen.

Det sägs också att detta barn, som föddes den heliga julnatten, är en Frälsare. Vad betyder det? En frälsare betyder en som räddar. Om någon t.ex. ramlar ned i en isvak vore det underbart om någon kom förbi och räddade livet på den drunknande. Skulle detta ske blir den som hjälpts tacksam mot sin räddare resten av sitt liv.

Jesus är en ännu mycket större räddare eller Frälsare. Han har nämligen frälst oss från våra synder, från den eviga döden i helvetet och från djävulens hela makt. Ett sådant stort frälsningsverk kan bara den göra, som inte bara är människa som vi utan samtidigt Gud. Nog har vi anledning att vara tacksamma och fira Hans födelse, julens stora firningsämne, med stor glädje.

Bön: Tack Jesus att du är full av nåd och sanning. Tack att du kom till oss för att frälsa oss från våra synder och skänka oss evigt liv. Tack att ditt ansikte lyser över oss och att du är oss nådig. Bevara oss i den frälsande tron på dig. Amen.

Annandag Jul

...då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef (Matt. 2:13).

Josef tog hand om Jesus utomordentligt väl. Han älskade både Maria och Jesus. Fastän Josef gjorde sitt allra bästa för sin familj kunde han inte skydda dem som det behövdes. Han var inte tillräckligt stark och mäktig, för Jesus hade mycket farliga fiender. Redan när Jesus var nyfödd ville självaste kungen, den onde Herodes, döda honom. Han hade många soldater och nu hade han beordrat dem att döda alla nyfödda gossebarn i Betlehemstrakten, där Jesus just hade fötts. På det sättet tänkte han att Jesus skulle röjas ur vägen och han själv kunna fortsätta att regera ohotad.

Stackars Josef! Hur skulle han kunna skydda sin familj mot så mäktiga fiender? Svaret är att det kunde han inte. Men Gud sände en ängel till Josef som hjälpte honom: *"...då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef"* (Matt. 2:13), läser vi. Ängeln talade om för Josef precis vad han skulle göra, hur han skulle fly till Egypten så

att Herodes soldater inte skulle få tag på hans familj och döda barnet Jesus.

Så är det också för oss. Det finns många saker som är alldeles för svåra för oss. Och djävulen och hans onda makter vill motarbeta och förstöra för dem som vill tillhöra Jesus. Hur ska vi kunna klara oss? Det kan vi inte, lika lite som Josef kunde stå emot hela Herodes trupp av soldater. Men det vi inte kan, det kan Gud. Ofta sänder Han änglar till vår hjälp, precis som Han gjorde för att hjälpa Josef, Maria och Jesus. För det mesta är de osynliga, men vi kan vara säkra på att de finns och att de beskyddar oss. Hur svårt vi än har det, vilka faror vi än befinner oss i, kan vi vara alldeles trygga. Gud och Hans änglar är med oss!

Bön: Tack gode Gud för änglarna! Tack att du skyddar oss i alla situationer vi hamnar i. Hjälp oss att inte tappa modet och ge upp när ondskans makter ser övermäktiga ut. Tack att vi får fly till dig, du som är den Gode Herden, som har gett ditt liv för oss. Styrk oss i vår svaghet och lär oss och påminn oss om att när vi är svaga, då är du stark. Amen.

Nyårsafton

Du skall kasta alla deras synder i havets djup (Mika 7:19).

Idag är det sista dagen på det gamla året. Har du levt detta år på det sätt som Herren Gud ville att du skulle göra det? Följde du Hans vilja och handlade efter Hans bud? En gång frågade en laglörd (en som studerade Skriften) vilket som är det största budet. Jesus svarade då: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Detta är det största och främsta budet. Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna" (Matt. 22:37-40).

Att helt och hållet älska Gud och att älska andra människor lika mycket som oss själva är alltså vad Gud kräver av oss. Skulle Gud döma dig som du förtjänat skulle du för länge sedan varit fördömd. Du har syndat mot Guds bud. Det är vad du tyvärr måste erkänna när

du tänker tillbaka på året som gått. Tänk då hur underbart det är att få höra Herrens profet säga om Gud: "Du skall kasta alla deras synder i havets djup." När Jesus dog på korset försvann alla dina synder. Det är som om de kastades i havet och sjönk ned ända till botten. Ett hav kan vara flera tusen meter djupt. Tänk dig att du står på däck med en klocka eller något annat föremål, och tappar den överbord. Klockan är förlorad. Det finns ingen möjlighet att få den tillbaka igen. Den är borta för alltid. Så är det också med vår synd. Genom Jesus är de alla kastade i "havets djup", för evigt utplånade. Så behöver du inte plågas av syndaminnen från det gångna året. Du är skuldfri, ren och rättfärdig.

Bön: Herre, jag är en syndare. Tack att du inte fördömt mig, utan förlåtit mig för din Sons Jesu Kristi skull. Tack att alla mina synder är utplånade, för evigt kastade i havets djup. Amen.

Nyårsdagen

HERRENS nåd är det att det inte är ute med oss, ty det är inte slut med Hans barmhärtighet. Den är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet (Klag. 3:22-23).

Vad vore du utan Herrens nåd? Herrens nåd är det att du andas frisk luft som fyller dina lungor med syre. Herrens nåd är det att du får äta mat varje dag och ha kläder på kroppen. Herrens nåd är det att du har ett hem att bo i och föräldrar som tar hand om dig. Herrens nåd är det att du har vänner att leka med, skola att undervisas i och intressen att ägna dig åt. Också allt annat, från det största till det minsta i livet, har du fått, och får på nytt och på nytt, tack vare Herrens nåd.

Framför allt är det Herrens nåd att Han inte fördömer dig på grund av dina synder. Du har ju gjort mycket som du vet att du inte skulle göra. Du har brutit mot Hans bud och vilja. Du har ljugit, slagits och retats. Du har gjort och tänkt många saker för vilka Gud, om Han dömde efter sin lag, skulle straffa dig för evigt. Men Herrens nåd är det att det inte är ute med dig, ty det är inte slut

med Hans barmhärtighet. Den är var morgon ny, ja, stor är Hans trofasthet.

Med Hans nåd, som omger dig på alla sidor, får du börja detta nya år i Jesu namn, i Hans namn som du har att tacka för all Guds nåd.

Bön: Tack Herre att du inte tröttnar på att visa mig nåd och kärlek fastän jag inte förtjänar det. Lär mig tacksamhet över att din nåd är ny varje morgon då jag vaknar och att den bevarar mig varje dag. I Jesu namn. Amen.

Trettondag jul

När Jesus var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, se, då kom vise män från Östern till Jerusalem och frågade: "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom. (Matt. 2:1-2).

Vise män från Östern hade sett en stjärna gå upp. De visste att detta betydde att en stor Konung hade fötts. De lämnade sitt land och begav sig iväg på en lång och mödosam resa för att hylla och tillbe den nyfödde. Stjärnan ledde dem till slut till det hus där Jesus var.

Också du har en stjärna som visar dig till Jesus. Den stjärnan är Bibeln, Guds Ord. I Psaltaren står det: "Ditt Ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig" (Ps. 119:105). I Bibeln finner du Jesus. Genom den undervisning du får i Bibeln stärks din tro på den underbare Frälsaren och du kan falla ned och tillbe Honom så som de visa männen gjorde.

Bön: Herre Jesus, tack för att du är vårt hopp som aldrig slår fel, att allt vad du lovat alltid går i uppfyllelse. Bevara mig genom Guds ord alltid hos dig, så att jag inte går miste om den sista uppfyllelsen, att alla dina trogna skall samlas inför dig i himlen. Amen.

* * *

Nummer 18

Theo hade nog aldrig känt sig så ensam någon gång som när han står utanför sitt nya klassrum. Det hjälper inte att pappa står bredvid.

I morse hade det varit svårt att äta. När mamma väckte honom hade han inte känt sig bra.

– Jag har nog ont i halsen, mumlade han knappt hörbart och harklade sig ett par gånger.

– Du ska se att det hjälper när du kommer upp och har ätit lite säger mamma och går till köket. Jag fixar lite O'boy så får du varmt i dig!

Theo vänder och vrider sig i sängen. Nej han kan absolut inte gå till skolan! Varför var de tvungna att flytta? Pappa kunde väl ha stannat kvar på sitt jobb, då kunde de ha bott kvar där de bott i så många år, tänker han, och snörvlar lite av tårarna som vill komma fram. Jag känner inte en endaste människa här!

Han hade först blivit jätteglad

att de skulle flytta och att han skulle få börja i en annan skola. Många gånger hade de hemma bett Gud om hjälp att ordna upp allt elände som hände i skolan. Det var bråk och tråkigheter nästan varje dag. Theo kände att han inte visste riktigt hur han vågade vara, för att inte bli mobbad. Så hade pappa kommit hem en dag och sagt att han blivit erbjuden en tjänst, men då var de tvungna att flytta! För mammas del var det inga problem eftersom hon var sjuksköterska och hon sökte genast en tjänst på sjukhuset. Och nu var de här!!!

– Theo nu får du allt gå upp, det är ju inte så smart om du kommer för sent första dagen till din nya skola.

– Men jag vill inte till någon ny skola, snörvlar Theo under täcket! Jag känner inte en enda!

– Theo, titta på mig! Visst kan det kännas jobbigt första dagen,

så är det för mig med. Jag ska ju också träffa nya människor, men tänk så bra vi fått det här! Vilket fint hus vi fått och du har fått ett alldeles eget rum. Vi har ju bätt Gud om hjälp med din skolgång och du ska se att det kommer att bli bra! Kom upp nu så hinner vi både med frukost och ha en kort morgonbön, säger mamma och kramar om Theo.

Vid morgonbönen läser pappa veckans bibelvers, som Theo kan nästan utantill nu: *Och det skall ske att förrän de ropar skall jag höra!*

– Du Theo, säger pappa, när han och Theo tar på sig ytterkläderna för att gå till skolan. Tänk vilken stor och mäktig Gud vi har! Han hjälper oss redan innan vi ens tänkt på honom och bätt om hjälp!

Första dagen går trots allt ganska bra. Läraren Martin hade presenterat honom för klassen och visat honom en ledig plats.

– Det finns en plats bredvid John där får du sitta, och så får du de här böckerna, säger läraren och räcker honom en hög med böcker och pekar neråt

klassrummet.

Theo sjunker ner på stolen och sätter ryggsäcken på golvet. Han tittar sig försiktigt runt klassrummet när läraren presenterar de nya klasskompisarna. Han sneg-

lar försiktigt på John som sitter bredvid honom. John tittar lite nyfiket på Theo också.

– Tänk om han är så sjyst som han nu verkar, tänker Theo med en liten ilning av hopp inom sig.

När Theo kommer hem från skolan berättar han om hur dagen varit. Han berättar att han fått sin plats bredvid en pojke som heter John. På första rasten hade John frågat om han gillade fotboll och så hade han varit med killarna på fotbollsplanen,

varje rast.

– På fredag ska vi ha liten julfest i klassrummet för våra familjer. Det börjar klockan fem! Då får ni komma och se min klass, säger Theo och ser glad ut.

– På fredag? Oh nej, då måste jag jobba till klockan sju, säger mamma. Men Magnus hur har du det?

– Det var inte alls bra med fredag, säger pappa. Då är jag ju i Stockholm och jag tror inte jag hinner hem till klockan fem. Men vi får fundera lite mer hur vi ska göra, det ska nog lösa sig ska du se!

Hur mamma och pappa än försökte lösa tiderna till fredagen så gick det inte att få till det. Theo hade nämnt för John att hans föräldrar nog inte kunde komma och då hade John sagt att det kanske bara var hans pappa som kunde komma.

Det var härlig julstämning i Theos klassrum på fredagen. Theo kände sig inte så blyg och ensam längre för han hade kommit bra överens med killarna som brukade hålla till på fotbollsplanen, så han gick till julfesten utan mamma och pappa.

Först hade de haft ett litet program med julsånger och se-

dan hade de fikar. Nu väntade alla på lotteriet.

– Just det, pengarna! Theo blir alldeles kall.

– Dem har jag ju glömt! Alla skulle få köpa max 4 lotter var hade läraren bestämt för fem kronor lotten. Jag la tjugan på hallbordet, oh så dumt! De förargliga tårarna kommer i ögonen. Nej han vill inte vara med! Alla de andra trängs runt vinstbordet.

– Då börjar vi dragningen, hör han Martin ropa.

Theo vill inte se och höra. Han smyger ut i korridoren och sätter sig på golvet under alla kläderna med huvudet i armarna.

Rätt vad det är ser han ett par byxben. Någon tar något i en rock.

– Men, sitter du här, hör han en röst och ser ett skäggigt ansikte som böjer sig ner. Ska inte du vara med därinne? Det är lottdragning nu!

Theo tittar inte upp utan skakar bara på huvudet och hoppas att mannen ska gå in till de andra.

– Du John, det sitter en kille under kläderna i korridoren som såg ut att vara lite ledsen, säger den skäggige mannen som är

Johns pappa.

– Visst ja, oj just det, säger John. Det är nog Theo, han hade glömt sin tjuga hemma.

– Så tokigt, hade jag vetat det skulle han fått pengar av mig! Nu hjälper det ju inte när alla lotter

är slut, svarar Johns pappa och skakar lite nedslaget på huvudet.

– Nummer 18, ropar Martin. Vem har nr 18?

– Jag, jag ropar John med ett glädjetjut.

Han reser sig och försöker ta sig fram mellan bänkraderna med alla kompisar och deras föräldrar. En tanke far plötsligt genom hans huvud och i samma sekund har han bestämt sig.

– Vänta, vänta ropar han och tränger sig fram och rusar ut i korridoren.

Han dyker ner under alla kläderna.

– Jaha, vad hände nu, var det inte John som hade lotten, säger

Martin och tittar efter John som for ut genom dörren som skjuten ur en raket.

– Här, skynda dig, det är din, nr 18, säger John och räcker fram lotten på samma gång som han drar i Teos arm. Fort, fort fram till bordet!

Theo vet inte riktigt hur det gått till men plötsligt står han där vid vinstbordet.

– Ta en sådan, säger John när han ser Theo stå och titta och har svårt för att bestämma sig.

– Jag tog en sådan när jag vann! John är så ivrig och glad och står och nästan hoppar och pekar på en Twistpåse.

– Visst, jättebra, säger Theo och tar tag i Twistpåsen med en liten ficklampa hängande och dinglande runt påsen.

– Kom vi går till våra platser längst ner där är min pappa, säger John och tar än en gång fast i Theos arm.

Två glada pojkar banar sig väg neråt i klassrummet.

– Härligt, säger Johns pappa, och lägger armen om John och ger honom en kram.

– Nu har ni var sin likadan påse! Förstår att ni är sugna på att öppna dem, men ni hörde väl att Martin sa att ingen får öppna

något ätbart förrän man är hemma.

Pojkarna tittar på varandra och suckar. Theo håller hårt i sin påse, och vrider och vänder på den många gånger.

– Tänk så snäll John var! Tänk om vi kunde bli riktiga kompisar! Så roligt det skulle vara att gå till skolan varje dag då!

– Är det ni som flyttat in på Videvägen, frågar Johns pappa när de står i korridoren och tar på sig.

– Um, nickar Theo.

– Har du lust att ha sällskap med oss, så tar vi det hållet, eller hur John?

– Jaa, superroligt, svarar John.

– Gå ni i förväg, jag ska bara hämta kaffetermosen och pep-parkaksburken.

När Johns pappa kommer ut på skolgården ser han två pojkar som svänger med var sin Twistpåse. De har tänt sina små ficklampor. Theos hus ligger runt nästa hörn. Adventsstjärnor hänger i fönstren och det lyser inifrån. På garageuppfarten står en bil parkerad. Pojkarna står och pratar ivrigt med varandra när Johns pappa hunnit fram till dem.

– Jaha, så det är här du bor,

säger han och nickar mot huset.

– Pappa kan jag och Theo träffas i morgon? Då tänkte vi ut och cykla! Om Theo får förstås, men det tror han.

– Ja, det går väl bra, det låter trevligt. Ni kanske kan ringa i morgon förmiddag och bestämma. Numren finns ju på klasslistan, säger Johns pappa.

När de sagt hej till varandra fortsätter John och hans pappa hemåt.

Theo tar trappan i ett par steg och öppnar dörren!

– Hallå, ropar han! Jag har vunnit fastän jag inte hade någon lott!

Jackan, mössan och skorna åker av och hamnar i en hög på golvet.

Pappa kommer från köket och tar emot sin glade pojke som viftar framför ögonen på honom med Twistpåsen och den tända lilla ficklampan.

– Kom jag håller på att fixa lite fika tills mamma kommer, hon är nog hemma om några minuter.

Nu riktigt bubblar orden ut från Theo. Han berättar om julfesten från början till slut, om John som hämtade honom, att John också vunnit en Twistpåse.

– Kan jag och John träffas och

cykla i morgon, undrar han ivrigt. Jag sa att jag trodde att jag fick! Ögonen riktigt lyser på Theo när han äntligen fått ur sig allt han vill säga.

– Visst gör ni det, säger pappa och ler åt sin ivrige son.

– Japp! Braaa, jublar Theo. Vi ska ringa i morgon och bestämma när vi ska träffas.

Snart hör de dörren öppnas och mamma kommer hem. Theo rusar ut i hallen, han måste bara berätta om allt för mamma också.

– Theo, det låter underbart, säger mamma när hon fått av sig ytterkläderna. Men vi kan väl sätta oss i soffan så får jag höra riktigt hur du haft det och så får jag en efterlängtd kopp kaffe! Mamma slår sig ner framför det dukade fikabordet med en djup suck.

Theo berättar än en gång allt som hände på klassens julfest.

– Vilken fin kompis John tycks vara, säger pappa. Han är ett fint exempel på hur en riktig kompis bör vara! I andaktsboken i kväll står detta bibelord: *Kärleken består inte att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.* Tänk Gud gav oss

en gåva som ingen annan kan ge oss. Det är en gåva som inte kostar oss något, vi har fått den gratis. Vilken gåva tror det menas Theo?

– Jesus, svarar Theo snabbt.

– Ja det är riktigt! Guds gåva är Jesus. I och med att Jesus föddes och sedan dog på korset för oss fick vi syndernas förlåtelse och rätt att få vara Guds barn!

Efter aftonbönen sitter Theo tyst och funderar en lång stund och sparkar lite med foten fram och tillbaka.

– Alltså tänk om ... jag menar att John kanske är kristen. Jag tror inte han har svurit en enda gång, eller sagt andra fula ord. Inte den här veckan i alla fall, tillägger han och tittar på mamma och pappa.

Nästa dag träffas John och Theo utanför Theos hus. När John böjer sig ner för att ta upp sin handske som han tappat på marken ser Theo ett blått band runt Johns handled.

Hjärtat tar ett extra skutt i bröstet på honom när han ser bokstäverna som är tryckta WWJD! (WWJD= What would Jesus do = Vad skulle Jesus gjort.) Åh, då är John också kris-

ten!!!

– Du, säger Theo och pekar på Johns handled – du, jag har också ett sådant men ett grönt!

– Va, är det sant! Då är vi två i klassen! Hela Johns ansikte lyser av glädje.

– Vänta här, så springer jag in efter mitt, säger Theo och hoppar av cykeln och rusar upp för trapporna.

- rubiel -

I tidigare nummer av Barnens Julblad har jag berättat om aposteln Paulus, om hur han förföljde de kristna, men att Jesus en dag mötte honom och öppnade hans ögon. Han trodde på Jesus som sin Frälsare och blev en kristen.

Gud hade en särskild uppgift för Paulus. Han blev en missionär, som reste runt till många platser och predikade för människorna om Jesus Kristus.

I förra numret av Barnens Julblad fick vi följa aposteln Paulus ett stycke på hans andra missionsresa. Från Makedonien i norr har han fortsatt söderut ner genom Grekland och när vi lämnade honom var han i Aten.

Paulus i Korint

Från Aten fortsätter nu Paulus söderut och kommer till en annan storstad: Korint. Korint var en rik stad, med folk som förstod sig på affärer och att tjäna pengar. Men staden hade inget gott rykte. Man levde i lyx och överflöd, man festade och levde

i otukt. I andra delar av världen sa man om den som levde riktigt syndigt, att han levde som en korintier.

Till den här staden kom nu en ensam vandrare gående. Det var Paulus. Sina medarbetare, Silas och Timoteus, hade han fått lämna kvar i städerna längre norrut, då det blev sådant upp-

ror där mot Paulus, att han fort fick ge sig iväg därifrån.

I Korint träffar Paulus ett judiskt par, Akvila och Priskilla. De arbetar som tältmakare. Det var ett yrke som Paulus kände väl till och nu fick han bo hos dem och arbeta tillsammans med dem.

Men Paulus hade inte kommit till Korint för att tillverka tält. Han hade ett viktigare uppdrag – att förkunna evangelium, det glada budskapet om Jesus, Frälsaren. Men hur skulle han våga det i denna syndens stad? Man kan ju förstå att en främling, som predikade mot synden och människornas otuktiga leverne, inte skulle bli särskilt populär. Men Paulus hade ett heligt uppdrag som han inte kunde tåga med. Varje sabbat gick han därför till synagogan (judarnas ”kyrka”) och talade frimodigt med både judar och greker och predikade att Jesus var Messias, den Frälsare som Gud lovat sända för att rädda oss från att gå förlorade i synden och frälsa oss till Guds rike.

Och Gud välsignade Paulus verksamhet. Många korintier kom till tro på Jesus och blev döpta. Också föreståndaren för synagogan och hela hans familj

blev kristna.

Men en del judar blev arga. De hotade och hånade Paulus. Då sade Paulus till dem:

– Ert blod ska komma över era egna huvuden. Jag är utan skuld. Från och med nu går jag till hedningarna.

Med det ville Paulus varna judarna och säga dem, att för den som inte vill tro på Jesus slutar det illa.

Det kändes nog inte roligt för Paulus att möta sådant motstånd och hån, och han undrade nog över om han skulle våga fortsätta. Men på natten talade Gud till Paulus i en syn och uppmuntrade honom:

– Var inte rädd, utan tala och tig inte! Jag är med dig, och ingen ska angripa dig och göra dig något ont, ty jag har mycket folk här i staden.

Och Paulus stannade kvar i Korint i ett och ett halvt år och predikade frimodigt Guds ord. Här, i den syndiga världsstaden Korint, växte det nu fram en stor, kristen församling. Så mäktigt är Guds ord, att det kan frälsa och rädda också ur syndens svartaste mörker. Ingen kan hamna så långt bort eller så djupt nere i synd, att inte Jesus

kan frälsa och rädda till sitt eviga rike. Han har ju lidit och dött för våra synder och segrande stått upp, till liv och frälsning för oss alla!

I vårt Nya testamente har vi två brev av Paulus till församlingen i Korint.

Paulus i Efesus

Efter tiden i Korint återvände Paulus till församlingen i Antiochia, som hade sänt ut honom. Här stannade han en tid, men snart var han iväg på sin tredje missionsresa. Först besökte han flera av församlingarna från tidigare resor och kom så småningom till Efesus, ännu en storstad i det romerska riket. Staden kallades "Mindre Asiens drottning" och var berömd för sitt fantastiska Artemistempel, eller Dianatempel, som det kallades av romarna. Artemis var en grekisk avgud, som man trodde skyddade mot olyckor. Och silversmederna i Efesus tjänade stora pengar på att tillverka små avgudatempel i silver, som folk bar som amuletter till skydd.

Som Paulus brukade gick han till synagogan på sabbaten och predikade frimodigt för judarna

där om Guds rike. I tre månader kunde han predika och undervisa, och många kom till tro på Jesus. Men så gick det precis som i Korint. Några gjorde sina hjärtan hårda. De ville inte tro på Jesus utan talade illa om Jesus och tron på honom. Sådana fiender till evangelium ville inte Paulus att hans lärjungar skulle vara tillsammans med, så han tog med sig lärjungarna därifrån och samlade dem i en annan lokal.

I två år kunde Paulus nu fritt predika för människorna om Jesus, så att alla i Efesus och ett stort område däromkring fick höra Guds ord. Gud lät också stora under och tecken ske genom Paulus. Man tog dukar och kläder som Paulus hade rört vid och lade på sjuka och på dem som plågades av onda andar. De sjuka blev friska och de onda andarna drevs på flykten.

Några judar försökte nu härma Paulus. En judisk överstepräst hade sju söner, och de tänkte att om de gjorde som Paulus skulle de också kunna driva ut onda andar. De vände sig till en man som var besatt av en ond ande och sade till den onde anden: – Jag besvär er vid den Jesus som Paulus predikar.

Paulus predikar

Då svarade anden: - Jesus känner jag till, och vem Paulus är vet jag, men vilka är ni?

Och mannen med den onde anden kastade sig över dem, misshandlade dem och rev av dem kläderna, så de fick fly ut ur huset, nakna och blodiga. Det här fick alla i Efesus veta och många trodde på Jesus och prisade Gud.

För dem som nu hade blivit kristna var det viktigt att lämna det ogudaktiga livet bakom sig, bekänna sina synder och få syndernas förlåtelse. Och som kristna ville de inte ha någonting att göra med sitt gamla liv i synden. De som hade hållit på med trolldom samlade ihop sina

böcker och brände dem. Och Guds ord hade framgång.

Men sådant kunde inte djävulen tåla. Här måste det sättas stopp för evangelium och Paulus måste bort. Och nu blev det oroligheter i Efesus.

Silversmederna i staden tjänade mycket pengar på att tillverka små Artemistempel i silver som de sålde. Men nu blev deras affärer hotade av en främling som predikade, att gudar som är tillverkade av människor inte är några gudar, utan bara falskhet och lögn.

En silversmed, som hette Demetrius, kallade nu samman andra smeder och affärsmän och varande dem för, att om Paulus fick fortsätta predika skulle deras hantverk och gudinnan Artemis få dåligt rykte och de skulle inte längre kunna tjäna pengar på att sälja Artemistempel.

Nu blev det uppror i hela staden. Folk var ursinniga och vrålade och skrek: – Stor är efesiernas Artemis! Man rusade till stadens stora teater och släpade med sig två av Paulus medhjälpare. Folkmassan råkade i panik och många visste inte ens vad det var frågan om. Men en av stadens ledare kunde lugna ner

folket och varnade dem för att uppträda så att de blev anklagade för att göra uppror.

När det hade lugnat ner sig kallade Paulus till sig lärjungarna och förmanade, tröstade och uppmuntrade dem. Han skulle nu lämna dem för en tid, men några månader senare skulle de än en gång få träffa sin älskade lärare, då Paulus på återresan till Israel stannade till i Miletus, Efesus hamnstad. Där samlade han ledarna för församlingen och höll ett avskedstal till dem.

Han talade om hur han öd-

mjukt tjänat Herren och predikat och undervisat i allt som kunde vara till välsignelse för dem. Judarnas motstånd hade gett honom tårar och prövningar, men överallt, offentligt och i hemmen, hade han uppmanat både judar och greker att omvända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus.

– Nu är jag på väg till Jerusalem och den Helige Ande har sagt mig att i stad efter stad väntar fängelse och lidanden. Men mitt liv är inte värt något för mig själv. Jag vill bara fullgöra den

uppgift jag fått av Herren Jesus: att vittna om Guds nåderika evangelium.

Jag vet att ni nu ser mig för sista gången och jag vill förmana er att noga vårda hela den hjord som den Helige Ande har satt er att leda. Ni ska vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.

Så varnade Paulus dem att svåra tider skulle komma för församlingen. Medlemmar i församlingen skulle komma med falska läror. De skulle vara som rovgiriga vargar och försöka dra lärjungarna till sig.

– Var därför vakna och kom ihåg att jag ständigt i tre års tid natt och dag har varnat er under

tårar. Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att uppbygga er och tillsammans med alla Guds barn ge er arvet i himmelen.

När Paulus hade sagt detta, föll han på knä och bad tillsammans med dem alla. Alla var ledsna för att han sagt att de inte mer skulle få träffa honom. Och de började gråta och kramade om Paulus och kysste honom till avsked. Och de följde honom till skeppet som skulle föra Paulus tillbaka till Israel och Jerusalem. Om Gud vill och vi får leva hoppas vi få fortsätta berättelsen om Guds store apostel Paulus i nästa nummer av Barnens Julblad.

Ingemar

LÖS KODEN

□ ● □ □ □ ● □ J J L L □ □

— — — — — — — — — —

□ ● □ □ □ □ □ □ L L □

— — — — — — — — — —

□ □ J □ □ □ L □ □

— — — — — — — — — —

Ä	M	R	I
T	H	L	E
J	O	S	U
C	N	F	G

Gud med oss

Jesus har många namn i Bibeln. I Matteusevangeliets första kapitel kan vi läsa om att Jesus ska födas och att Han ska få ett namn som betyder "Gud med oss". Detta namn får du fram lodrätt när du har besvarat alla frågorna i julgranen.

1. I Ps. 51:9 står det om något som ska rena oss, vad?

2. En av gåvorna som de vise männen hade med sig till Jesusbarnen . Matt. 2:11.

3. Jesu mamma. Matt. 2:11.

4. I denna by växte Jesus upp. Matt. 2:23.

5. Här ifrån kom de vise männen. Matt. 2:1.

6. "Ditt ord är mina fötters lykta och ett . . . på min stig. Ps. 119:105.

7. Kung i Judéen när Jesus .

8. Staden där Jesus föddes. Matt. 2:1.

Jul- fönstret

Att vakna hemma hos farmor och farfar det är lycka! Det är så mysigt att ligga i sängen och känna doften av kaffe och höra hur det pratas och skrattas i köket. I dag är det inte svårt att hoppa ur sängen! Stina tar ett skutt ner på golvet och tittar bort mot den andra sängen där Frida fortfarande sover. Åh, så mycket roligt som ska ske i dag! Farmor lovade att de skulle få hjälpa till att julpynta rummet som hon och Frida brukar ha när de besöker farmor och farfar.

– Frida! Frida vakna! Stina böjer sig över Frida och drar lite i täcket.

– Um, vad är det? Frida sätter sig upp och tittar sig yrvaket omkring.

– Skynda dig upp, kaffet är ju klart, säger Stina och börjar klä på sig.

– Vad då? Vi dricker väl inte kaffe! Gå du och drick ditt kaffe om du så gärna vill, säger Frida vresigt. Jag ska i alla fall sova!

– Som du vill, surpuppa! Ligg du och sov så kan jag och farmor pyssla själva, säger Stina och går ut genom dörren och ger den en riktig knuff så den smäller igen.

Farmor och farfar bor i en gammal byskola. Stina har ibland funderat på hur barnen som gick i denna skola fick plats. Farfar har berättat att då fanns det bara ett stort rum, det är där de har en öppen spis nu. Sedan hade läraren en liten lägenhet med bara ett par små rum och kök. När farfar och farmor köpte huset så byggde de om och gjorde rum där det förr fanns vind. Där bodde pappa och hans syskon när de var små. Det finns nu två stora rum och där bor

mamma och pappa och lilla Lisa i ett rum och Linus och Pontus i det andra.

– Nämen Stina är du redan vaken! Farmor ger Stina en stor kram. Nu får du sätta dig vid bordet och äta lite frukost så får vi planera vad vi ska göra idag.

– Vi ska pyssla idag, det sa du i går, säger Stina och sätter sig på kökssoffan.

– Ja, det ska vi, men vi får nog göra lite nytta också och då tror jag att ni alla kan hjälpa till, säger farmor och skrattar.

Dagen går fort när man har roligt! När alla hade ätit frukost och man haft morgonbön hade farmor tagit fram ett papper. På pappret hade hon skrivit upp allt som skulle göras så att de skulle vara klara till dagen efter som var den efterlängtnade julafton.

Till slut så har var och en fått minst var sin uppgift. Allt är ju inte så där toppenkul att göra förstås, som att dammsuga, plocka i och ur diskmaskinen, skala potatis och morötter.

– Om man skyndar sig och hjälps åt så hinner man göra mycket roligt också, säger farmor när hon skrivit upp namnen på vem som ska göra vad.

På eftermiddagen känns det

som att det snart är jul på riktigt! Det doftar gott från köket .

– Nu flickor, tror jag att vi går till ert rum och försöker få till lite julstämning! Ta den här lådan så ska jag hämta in mossor och annat grönt, säger farmor.

– Så, nu kan ni börja plocka upp ur lådan, säger farmor när hon kommer in med en kasse full av grankvistar och mossor. Jag hittade den här lilla julkrubban när jag städade i förrådet. Den hade vi hemma i mitt hem när jag var barn. Jag tänkte att eftersom adventsljusstaken gått sönder så ska ni få ha den här inne hos er!

– Åh, så fin! Frida lyfter försiktigt upp stallet. Kan vi ha den på byrån, frågar hon och föser undan en tröja som ligger där.

– Nej vet ni, jag tänkte ni skulle ha den i fönstret. Det är så djup fönsterbräda här så den får plats och då ser ni den när ni ligger i era sängar. Så ni kan hjälpas åt att ta bort adventsljusstaken och blomman. Ni kan ställa dem ute i köket så länge.

Nu är det fart på båda flickorna. De skyndar sig också att plocka i ordning sina saker som de redan hunnit strö omkring sig, fast de bara sovit en natt i

rummet. Sedan hjälper de till att fixa mossor och granris, kottar och stenar snyggt i fönsterkarmen. Farmor hade klippt till några små grangrenar som ser ut som små minigranar som de ställer i oasis i små glas med vatten och täcker glaset med mossor. Stallet ställer de efter lite diskussion mitt på fönsterbrädan. Bakom stallet placerar de en tallgren som böjer sina grenar över stallet.

– Här Frida, kan du fästa ljusslingan med små stjärnor över stallet? Du Stina får börja plocka upp figurerna.

Frida försöker få ljusslingan med stjärnlamporna att ligga snyggt över tallriset, medan Stina plockar upp den ena figuren efter den andra.

– Farmor, visst kan jag ställa de vise männen här borta, de ska ju inte komma än! Kan jag göra vägen längre in bland riset? frågar Stina.

– Visst det blir ju fint, det finns mer sand och mer stenar.

– Då gör jag en riktigt kringelkrokig väg, för de red ju fel innan de kom fram, säger Stina och försöker strö sand jämt men krokigt in under de små granarna.

Frida har till slut fått ordning på ljusslingan och allt är på plats! Tillsammans plockar de bort allt skräp som blivit och farmor sopar upp det som hamnat på golvet.

– Åh, så fint, säger Stina med en suck och sätter sig ner på sin säng och riktigt njuter av det underbart fina julfönstret.

– Titta den här har ni glömt, säger farmor när hon ska flytta ut lådan. Hon håller upp en orm som slingrar på en trädstam.

– Nej, fy usch! Den vill vi absolut inte ha, säger Stina och ryser när hon ser den. Den passar inte alls in här i detta fina fönster!

– Frida, släck taklampan så sätter vi oss på sängen, säger farmor och sätter sig på Fridas säng med ormfiguren i handen.

– Nu undrar jag om ni ser vad jag ser om ni tittar på fönstret, säger farmor och ser klurig ut.

– Det är jättefint, kan inte bli mysigare och finare! Är så super, super fint, säger Stina.

– Du då Frida? Om du tittar lite högre upp och inte bara på julkrubban, kan du se vad jag tänker på? Titta ut genom fönstret så lyser gårdsbelysningen in och den lyser på något speciellt i fönstret.

– Jag ser ju själva fönstret, säger Frida fundersamt.

– Precis, säger farmor och ler! Ser ni att det inte bara är ett stort fönster? Det är delat i fyra rutor som bildar ett kors.

– Jaa, så häftigt! Det är ju jättestygt! Ser du Stina?

– Klart jag gör! Det är jätte, super fint!

– Jag tyckte det skulle passa så bra att ha julkrubban i fönstret! Jag är så glad för de här fönstren i huset. Ibland när jag har haft svårt att sova eller det varit bekymmersamt så har jag legat och tittat ut genom fönstret. Då får korset påminna mig att det var för min skull Jesus dog. Jag får vara hans kära barn! Han har också sagt att vi får lämna alla bekymmer till honom för han har omsorg om oss. Kommer ni ihåg i morse att farfar läste i andaktsboken att Jesus är vår ställföreträdare? Farfar sa då att när Jesus dog på korset tog han bort våra synder, och att vi får vara insvepta i Jesu rättfärdighetsdräkt. Vi får vara helt omslutna av Jesus. Då ser Gud inte våra synder utan han ser bara Jesus!

När vi nu har krubban här under korset så blir vi påmind om att Jesus föddes för att öppna

vägen till vårt himmelska hem och det gjorde han då han dog på korset för våra synder.

– När Lisa döptes, då sa prästen att hon blivit klädd i rättfärdighetsdräkten och att det betyder att hon fått syndernas förlåtelse.

– Så roligt att du kommer ihåg det! Men hör ni, jag sitter här med ormen i handen! Du Stina tyckte att den absolut inte skulle vara med. Om jag nu säger att i Bibeln står det om Mose som ledde Israels barn genom öknen. Kommer ni ihåg?

– Um, flickorna vrider lite på sig och funderar. Men de kommer inte på vad farmor tänker på.

– Ni kommer kanske ihåg att Israels barn hade det svårt många gånger och gång på gång hjälpte Gud dem. Nu tänker jag på den gången när folket blev arga både på Gud och Mose. Då sände Gud giftiga ormar och många blev ormbitna och dog. Så ångrade folket sig och Mose bad till Gud om förlåtelse för folket. Då sa Gud till Mose att han skulle göra en orm av koppar och sätta upp på en stång. Den som blev biten av en orm skulle bara se upp på kopparor-

men så blev han frisk med det-samma. I Bibeln står det: som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen, alltså Jesus, bli upphöjd för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv. Det hände när Jesus dog på korset.

– Men farmor, djävulen kom som en orm och lurade Eva och Adam, säger Frida.

– Ja så var det!, då kom han som en orm. Vi behöver påminnas om hur djävulen på alla

sätt vill ha oss bort från Jesus därför tycker jag att vi ska ormen med. När jag var liten brukade min far gömma ormen inne bland granriset. Det var alltid spännande att se om man kunde hitta den. Far sa att lika svårt som det ibland var att hitta ormen för oss, lika listig är djävulen än idag och försöker lura oss genom att gömma sig. Det är inte alltid vi ser och förstår att det är djävulen som frestar oss. Men vi har Jesus som genom sin död på korset varje dag vill vara

med oss och hjälpa oss att upptäcka djävulens farliga gömställen.

Vi får se på både krubban och korset på samma gång! Nu hoppas jag att ni kommer ihåg att det största som hänt är att Jesus föddes hit till jorden för alla

människors räddning och frälsning och att var och en som tror på honom får evigt liv!

– Tack farmor för att vi får ha julkrubban här och korset, säger Stina och hoppar upp i farmors knä och ger henne en stor kram.

– Spring nu i väg så gömmer jag ormen någonstans runt stallet, så får ni se om ni sedan kan hitta den, säger farmor och reser sig.

– rubiel –

Hitta ordet

S	J	V	S	F	K	T	G	Ä	V	A
N	L	I	M	Ä	S	V	A	Y	B	R
G	S	T	A	L	L	T	D	R	E	K
L	F	Ä	R	I	T	K	J	Ä	T	O
S	M	A	I	J	O	S	E	F	L	L
J	T	K	A	V	A	X	S	V	E	K
H	Y	J	H	Ä	I	J	V	I	H	R
E	F	R	Ä	Y	S	S	S	B	E	U
R	X	Ä	O	R	M	N	E	K	M	B
K	T	F	V	E	N	O	Y	M	F	B
H	E	R	D	A	R	A	A	O	Ä	A
I	K	Ä	N	G	L	A	K	G	K	N

MARIA JOSEF KRUBBA JESUS
 BETLEHEM STJÄRNA HERDAR FÄR
 VISEMÄN ÄNGLAR STALL GÄVA

– Det här ska bli spännande, säger morfar till barnen som sitter runt ett soffbord. De har precis ringt upp morfar på Skype.

– Tänk så underligt det är i år! Denna konstiga sjukdom som vi knappast visste vad den hette förra julen, men som alla nu vet heter Corona eller egentligen Covid-19, tänk så den ställt till det i hela världen! De flesta är mer eller mindre rädda för sjukdomen och nästan varje dag så talas det om corona på nyheterna. Det har ju gjort att vi inte kan träffas denna jul som vi brukar. Det är ju ledsamt och tråkigt men tycker inte ni precis som mormor och jag att vi ändå har det väldigt bra! Vi har mat, ja lite extra god mat och vi har det

varmt och gott i lägenheten och ni i ert hus. Det kanske till och med redan ligger lite julklappar under granen? Ja ni, så har vi det bästa och det är att vi får vara i Guds hand vad som än händer. Han har omsorg om oss och lämnar oss aldrig! Vi får också be för varandra att vi ska klara av pandemin på ett bra sätt. Tänk att vi kan träffas såhär varje dag, ja flera gånger varje dag till och med! Mormor och jag kan ju vara med er även när ni delar ut julklappar och vi kan också ha andakter och sjunga julsånger tillsammans! Så nog ska vi klara av den här julen, eller vad tror ni?

– Nu får vi se om jag kan klara av det här! Men jag har i alla fall

några böcker som ni kan se.

– Oj, ska du läsa så gamla berättelser som i den där boken som ligger bredvid kaffekoppen, undrar Hanna.

– Ja, jag tänkte det! Morfar tar på glasögonen och lyfter upp den ena gamla boken. Den heter Barnens Vän och den gavs ut 1896!

Då börjar vi om ni är redo att lyssna. Berättelsen heter:

Julklockorna

I en källarvåning vid torget i en tysk gammal stad, hade mästern Ebbeltoft sin skomakarverkstad vid sidan om lägenheten han och hans familj bott i under många år. Han hade börjat med två tomma händer och under årens lopp blivit en förmögen man. Trots att han hade det bra kunde han och hans hustru inte besluta sig för att lämna källarvåningen och flytta till en bättre lägenhet.

Det hände ibland att en kund eller en bekant frågade mästern varför han inte skaffade sig en rymligare och bättre bostad. Svaret blev alltid: Varför skulle jag göra det? Här har jag haft mina lyckliga dagar tillsammans med

min kära hustru. Här har mitt hantverk blomstrat sedan jag slog mig ner som skomakare på denna plats. Våra barn är också födda här. Min gumma och jag är så belåtna här, vi kan inte trivas bättre någon annanstans. Bostaden är varken fuktig eller mörk så vi blir nog här tills man bär ut oss för alltid. Så bor ju också vår dotter Anna här några trappor upp med sin kära familj.

– Men käre Mäster, invände en gång en kund, ni kanske skulle få fler kunder och locka till er skickliga gesäller om ni anordnade ett fint och vackert skyltfönster där era varor fick synas riktigt!

Då skrattade den gamle skomakaren hjärtligt!

– Nej, min bästa herre, de gesäller som kommer för skyltfönstrets skull, dem avstår jag gärna ifrån! Jag har ännu alltid fått bra och dugligt folk och de har också gärna stannat kvar hos mig. Kunder fattas mig inte heller. Så, om än skomakaren ser gammalmodig ut, så är alla mina varor sådana som folk vill ha nu för tiden.

Det var på morgonen den 24 december. På torget stod ännu alla stånden kvar som varit upp-

ställda för julmarknaden. Det var full rusch runt stånden. Det tycktes vara många som uppskjutit julhandeln till sista dagen och nu var det bråttom att hinna handla.

Ett litet snötäcke låg över hustaken och gatorna och en klarblå himmel välvde sig över staden och de gyllene korsen på tornspirorna glänste och blänkte i decembersolens strålar.

I mästern Ebbeltofts verkstad arbetades det med iver och mäster själv arbetade och stod i.

– Nu kunde du väl ta lite ledigt, sa hustrun till honom, när han räckte henne ett par färdiga skor som hon skulle sy fast ett par rosetter på.

– Vad tänker du på, gumman min, svarade Ebbeltoft. Det skulle ju vara ett vackert exempel om jag satte mig med händerna i kors och lät Tillman arbeta! Åh nej, vi ska allt hjälpas åt med allt arbetet. Du själv sitter ju inte med händerna i knäet, du är ju här och hjälper mig på alla sätt och Annas pojkar är ju här också och hjälper oss!

– Ack ja, de pojkarna, svarade hustrun och log. De är så spända på julpyntet därinne i lägenheten så de försöker titta genom

nyckelhålet. De tror att gamla mormor är så dum så hon inte fattar det. Därför har jag satt en bit tyg i nyckelhålet från andra sidan. Jag hörde dem viska till varandra att de inte fattade att det var så mörkt i rummet.

– Präktiga och duktiga pojkar som hjälper dig, småskrattade mannen. Hoppas vi ska få en skön jul när allt här i verkstaden är klart!

Lite längre in i verkstaden satt gesällen Herman Tillman. Han såg så dyster ut där han satt! För fjorton dagar sedan hade han kommit in i verkstaden. Han såg ovårdad ut och med mörk blick frågade han om han kunde få arbete och i så fall om det fanns möjlighet att få hyra ett rum. Mästern Ebbeltoft kände en viss olust att anställa honom men eftersom den gesäll han hittills haft hastigt hade insjuknat och låg på sjukhuset och det fanns mycket arbete att göra, så anställdes mannen. Han erbjöds även att bo i ett litet rum bredvid verkstaden. I ett annat rum bodde två yngre pojkar som gick i lära hos mästern Ebbeltoft. Mäster hoppades att han med ett vänligt bemötande skulle få Tillman att bli lite gladare. Det var

med sorg i hjärtat han såg den dystre unga mannen dag efter dag förbli lika dystert som den dag han kommit in och frågat om arbete.

Klockan var elva på förmiddagen. Mäster Ebbeltoft hade gått in i lägenheten en stund. Herman och de två lärlingarna var ensamma i verkstaden. Då öppnades dörren utåt gatan sakta och när gesällen och lärlingarna vände sig om fick de syn på en liten pojke stå innanför dörren. Den lille var blek och mager och mycket dåligt klädd. I sina blåfrusna händer hade han en liten pappersblomma.

– Köp den här, nästan viskade han, köp den för fem öre!

– Vad vill du här, röt Herman. Se till att komma här ifrån fortare än kvickt, annars ska jag hjälpa dig! Här tåls inga tiggaringar!

Tårarna bröt fram i den lilles ögon. Den hårda tillsägelsen skrämde honom. Men än en gång höll han ändå fram den lilla pappersblomman.

– Var snäll och köp den, jag är så hungrig, jag skulle bara köpa ett bröd ... och mor har inga pengar, snyftade han fram.

Herman tänkte precis köra ut

pojken då mäster kom tillbaka. Han hade hört gesällens hårda ord.

– I dag är det julafton, och då skickar man inte bort någon, sa han vänligt när han kom in i affären.

Herman Tillman ryckte bara på axlarna men mäster gick fram till den lille pojken.

– Men oj, din jacka är ju alldeles för tunn. Jag köper din blomma, den skall jag ge till våra barnbarn. Så fin den är, har du gjort den själv?

– Ja alldeles själv, svarade pojken. Mor har lärt mig! Men nu ligger hon sjuk och kan inte arbeta.

– Kom med här, så skall du få lite varmt att äta och dricka, sa mäster vänligt och tog den lilla magra handen och gick bort till lägenhetsdörren.

– Här min kära gumma, pyssla om den här lille pojken så han får något varmt på sig och något varmt i sig! Ta också reda på var han och hans mor bor. Anna skulle ju gå ett ärende om några timmar så då kanske vi kan be henne gå till pojkens mor och se hur det är, om de inte bor alltför långt härifrån.

Pojken blev alldeles förvirrad

av all vänlighet. Han var så van att ingen brydde sig om honom och för det mesta så var det nästan alltid hårda ord han fick höra.

När mäster kom ut i verkstaden stannade han upp en stund och sa sorgset:

– Ack den fattigdomen! Så liten som han är så ligger fattigdomen som en tung sten över honom!

– Om man skulle tro alla de lögnare som stora och små tiggare talar om, då fick man mycket att göra. Det bästa är att strax köra bort hela packet, sa Herman med en knyck på huvudet.

– Hårda ord är bittrare än fattigdom, svarade mäster Ebbeltoft allvarsamt. Vore det rätt om jag, därför att en och annan talar om sin nöd större än den verkligen är, stängde mitt hjärta och mina händer?

Herman log med ett uttryck i sitt ansikte som om han tyckte synd om den gamle skomakaren.

Efter en knapp timme kom den lille pojken åter ut i verkstaden. Hans bleka ansikte hade fått en smula färg av den varma drycken och ögonen strålade. Det enda man kände igen var den stora grå mössan. De blå-

frusna händerna var nu instopade i varma vantar och i stället för de trasiga skorna hade han nu sköna skor med bastanta sulor på fötterna. Runt halsen hade han fått en skön yllehalsduk och den slitna jackan var utbytt mot en varm jacka som visserligen var många nummer för stor, men vad gjorde det, den var så varm och skön.

– Gå nu hem till mor, sa fru Ebbeltoft. Gå hem och tala om för henne att nu är tid att glädjas, ty oss är född Frälsaren, konungen i Davids stad. Han har lovat att hjälpa alla som tar sin tillflykt till honom!

– De bor inte så lång härifrån, sa hon till sin man. Anna hinner gå dit med lite mat och se hur det är med hans mor.

Med lätta steg om än lite ovant i de nya skorna, sprang den lille pojken uppför de få trappsteg som ledde från skomakarverkstaden upp till gatan.

– Det är ändå rätt lätt att göra en sådan liten parvel lycklig, sa mäster förnöjt när han följde pojken med ögonen.

– Jo det håller jag allt med dig om, man borde aldrig låta ett sådant tillfälle gå en ur händerna, svarade hustrun.

I verkstaden fortsatte arbetet, man gjorde bara ett kort uppehåll för att äta. Gång på gång öppnades dörren till affären och folk kom för att hämta sina beställda arbeten. Det var ganska tyst för alla hade bråttom att få allt färdigt. Fru Ebbeltoft var nu inne i lägenheten och var sysselsatt med att klä julgranen och duka julbordet. Annas familj skulle i år fira julafton i källarvåningen.

Nu gol gökuret fyra gånger. I stadens kyrktorn slog klockan samtidigt fyra och när slagen tonat bort ljöd en härlig klang av klockringning.

– Julklockorna!!! Sluta nu med era arbeten, ropade mästern inåt verkstaden med jubel i rösten.

Gesällerna och lärlingarna tittade storögda upp från sina arbeten.

– Hos mig har det alltid varit sed, ända sedan jag tog över den här verkstaden, att inte ett stygn mer sys på någon sko från och med det ögonblick då julklockorna ringer in helgen. Julklockornas klang har alltid för mig, ända från min barndom, haft något underbart med sig! Nu får ni göra vad ni vill. Ni kan ju titta er omkring ett tag därute,

men gå gärna först in och hör om gumman min behöver hjälp. Vid sjutiden delar vi ut julgåvor här och den som vill vara med och få en sådan måste komma i tid!

– Vi ska nog se till att komma i tid, svarade de två lärpojarna och skyndade ut i köket för att höra om fru Ebbeltoft behövde hjälp.

Herman hade under tiden lagt ihop sina verktyg och tänkte resa sig. Då gick mästern fram till honom och la sin hand på hans axel.

– Tillman, jag vill gärna säga dig ett par ord. Du har bett om att få tillbringa kvällen någon annanstans. Jag vet inte vart du ska gå, inte heller vad för slags vänner du har. Du har varit här i fjorton dagar hos mig men ännu

inte talat ett enda förtroligt ord till din mästare. Det enda jag vet är att du inte är här ifrån stan. Jag vet inte vad som ligger bakom, vet inte om du har far och mor i livet. Jag antar att du inte har det eftersom du inte bitt om ledighet för att fara och hälsa på dem. Julen vill man ju gärna fira i hemmet så länge man ännu har föräldrar och inte ett eget boende. Om du inte har föräldrar Tillman då --- då såg jag hellre att du stannade här i vår familjekrets och firade jul med oss!

Inte ett ord hade kommit över Hermans läppar. I början hade han sett på mästare med en förvånad nästan håfull blick. Sedan hade han slagit ner ögonen. Nu reste han sig.

– Mästare, jag vet ännu inte hur jag gör; jag --- jag måste först ut ett slag!

– Gå käre vän, sa mästare vänligt, och låt julluften som blåser överallt ha sin verkan på dig!

Herman gick in i sin kammare och lämnade sedan strax huset. Därute var lyktorna redan tända, butiksfönstren strålade i bländande belysning och överallt var det juldof. Likt en, som inte riktigt vet vad han gör, skyndade

Herman gata upp och gata ner.

Mästarens tal hade borrar sig in i den dystre mannens hjärta som en pil. Han hade i flera år drivit omkring i världen utan en tanke på hem och anhöriga. Han hade ett hem och en mor. Hans mor hade kämpat ensam med att ta hand om honom sedan hans far dött. Då han skulle ge sig iväg hemifrån hade hon lagt sina händer på hans axlar och sagt: Herman, glöm inte ditt hem och din mor, men om du än glömmar oss så glöm aldrig Gud i himmelen!

Herman gav sig av hemifrån men kom i dåligt sällskap. Snart hade han glömt både hemmet och sin mor men det värsta var att han glömt Gud. Han hade ingen frid i sitt hjärta och livsglädjen var borta. Ingen hade någonsin frågat honom vad han sysslat med eller var han kom ifrån förrän mästare idag ställde frågan. Oh, så det stack till i hjärtat när han tänkte tillbaka på hemmet. Det var som om alla minnen med ens vaknat och en längtan efter allt, både efter mor och hans hem kom över honom. Han kämpade emot tankarna och minnena men kunde inte släppa dem ur huvudet. Nu

först gick det upp för honom hur olycklig han varit under alla dessa år.

I kväll hade han bestämt med några andra yngre män, att träffas på kvällen. De skulle göra allt annat än fira jul! Han ryste plötsligt vid tanken på hur kväl-

Nu slog klockan fem och i det samma började kyrkklockorna ringa. Så mäktigt, så härligt de ringde ut över staden än en gång.

Herman stod och darrade, han kände sig som en brottsling. För hans inre kom minnet av kyrkan

len skulle sluta i fylleri och kanske till och med i slagsmål.

Utan att Herman visste hur, hade han kommit i närheten av kyrkan. Det gyllene korset på tornet avtecknade sig glänsande mot den mörkblå himlen. Kyrkfönstren var klart upplysta, så klart, att det kastade en bländande glans ut över den omgivande platsen. En lång ström av människor gick in i kyrkan.

hemma i hans tankar. Han och mor brukade ju alltid försöka komma till julottan, som oftast var klockan fem på morgonen. Tänk om han ännu en gång skulle få vara med om en julotta där! Vad var det egentligen som kunde hindra honom? Det var sex år sedan han åkte hemifrån. På alla de åren hade han inte en enda gång hört av sig hem. Det hade liksom inte passat med det

livet han levte.

När han stod där och lyssnade till klockringningen kom mors ord för honom då kyrkklockorna ringde in julen hemma.

– Barn, hade hon sagt med värme i rösten. Det finns inget härligare än att höra julklockorna ringa in i öron och hjärta att man inte är förlorad, utan räddad, frälsad eftersom Kristus Jesus, Frälsaren är född för att frälsa syndare!

Det var med ens som om gatstenarna hade blivit så heta att Herman inte kunde stå stilla på dem. Han skyndade hem till sin kammare, i sin mästerns bostad.

Den gamle stod i verkstaden då Herman hastigt kom in.

– Mäster, ni har menat väl med mig, men jag kan inte stanna här i kväll --- jag måste hem, hem till min mor, som jag i sex år inte brytt mig om utan försummat. Julklockorna påminde mig!

– Gå! Gå käre vän! Gå i Guds namn, utbrast den gamle mästern med strålände ögon. Vänta bara en liten stund så får gumman min också träffa dig!

– Jag har en timme på mig, svarade Herman. Om jag reser hela natten, är jag hemma vid

femtiden i morgon bitti. Jag tackar er av hjärtat, mäster Ebbeltoft att ni talade ett allvarsord till mig vid julklockornas klang!

Herman stod i väntsalen på järnvägsstationen i god tid. I handen höll han ett litet paket som fru Ebbeltoft i stor hast fått ihop som han skulle lämna till sin mor.

Äntligen kom tåget och de resande skyndade sig att gå på. Nu började Tillman sin resa hem till mor! Det var en underbar färd i den stilla natten, en underbar färd som förde honom till mor! En tanke dök upp i Hermans huvud. Tänk om inte mor levde. En namnlös ångest grep honom. Hans tankar gick bakåt till barndomen men också till den dag han for hemifrån.

Slutligen blev Herman trött och slumrade till och vaknade av en gäll vissling. Han gnuggade sig i ögonen och tittade ut genom fönstret och fick syn på en stationsklocka som visade på halv fem. Vid nästa station om några minuter var han hemma!

Herman steg av tåget och vandrade den kända vägen upp mot staden. Snart var han i närheten av kyrkan. Han gick in i vapenhuset och ställde sig

bakom dörren.

Ljusen var redan tända därinne, folket började komma och på slaget fem började julklockorna ringa. Herman kände sig underlig till mods, glad att vara hemma, men ändå rädd och ängslig.

– Om mor lever så är hon säkert här, tänkte han.

Rätt vad det var hörde han en stämman som fick honom att darra. Där --- där kom hans gamla mor stödd med en käpp tillsammans med en annan kvinna. Gärna skulle Tillman velat rusa fram och ropa: ”Här är din förlorade son!” men han skulle vänta till efter gudstjänsten.

Ingen kände igen Herman Tillman. Han gick in i kyrkan och ställde sig i närheten av stora dörren vid en pelare. Därifrån kunde han se sin mor i kyrkbänken. Han såg hennes tårar, han såg henne sitta böjd i bön.

När den gamla julpsalmen ”En jungfru födde ett barn idag, det vi skola prisa och ära...” sjöngs rann stora tårar nerför Hermans kinder.

Det var samma gamla pastor som en gång konfirmerat Herman som predikade. Herman

hajade till, vad sa pastorn?

– Jesus lämnade himlens härlighet för att frälsa oss från död och dom och öppna vägen in till Guds härlighet. ”Ty ett barn är oss fött...”. Ge noga akt på det lilla ordet *oss*,! Uteslut dig inte från deras antal, alltså de som innefattas i ordet *oss* – för det är för *oss* som barnet Jesus är fött. Det är fött för *oss alla*! Ty är Jesus inte född för din skull, så har du ingen nåd att vänta hos Gud. Det är inte vad vi gjort som gjorde att Gud sände oss sin Son. Det är inte människors och änglars böner. Nej grundorsaken är ”Så älskade Gud världen...”

Herman lyssnar och inom honom stiger det upp ett tack till Gud som på grund av alla Hermans stora synder sände sin Son för att frälsa även honom! Han får också räknas in bland dem som innefattas i ordet *oss*!

Herman skyndade sig ut efter gudstjänstens slut. Han hade hela tiden blicken på var hans mor var. Modern gick den kända vägen hem. På avstånd följde Herman henne. När modern kommit utanför sin bostad vände hon sig om och tittade upp mot himlen och sa rakt ut i luften: Herman, ack Herman,

min son!

– Mor, här är jag! Mor här är jag! Herman kunde inte vänta längre! Han sprang fram och slöt modern i sin famn!

– Herman, min son! Gud vare tack! Det var knappt man hörde orden. Åh, så har du då kommit hem. Kom, kom, nu ska vi fira jul!

Inkomna i den lilla lägenheten letade modern upp tändstickor och tände ljusen i den lilla granen.

– Det är samma ljus som suttit här i granen i alla år. Jag har väntat varje år! Det gick inte att tända dem när du inte var här! Men nu ska de brinna och lysa!

Snart satt Herman bredvid sin mor och berättade om var han varit och vad som hänt honom!

Han bad mor om förlåtelse för allt ont han gjort henne genom att aldrig höra av sig och för det hemska liv han levte. Mor letade upp Lukas evangelium i Bibeln och bad honom läsa.

Det blev en glädjestund då mor och Herman bad och prisade och tackade Gud för hans stora nåd och barmhärtighet.

– Så är det Herman, att medan du var långt borta och inte brydde dig om Herren Gud så

älskade han dig! Lite längre fram i Lukas evangelium står det: Den som kommer till mig, honom skal jag sannerligen inte kasta ut!

– Ja mor, Gud har inte lämnat mig, fast jag har lämnat honom så många, många gånger! Jesus har dött för alla mina synder och jag får vara säker och glad att jag får vara Guds barn.

* * *

Morfar tar av sig glasögonen och

lägger dem på bordet.

– Ja ni, denna berättelse är ju väldigt gammal!

– 124 år, säger Kalle snabbt.

– Bra, Kalle! Men jag tänker att det på ett sätt inte är så stor

skillnad mot idag. Det är så mycket som lockar och vill dra oss bort från Jesus. Jag säger som Herrmans mor: Glöm inte Gud! Det är tryggt att få tro och lita på Jesus! Han är vår Frälsare. Jesu blod renar oss alla från all synd. Vi får be till Herren att hans Ord alltid är viktigt för oss, så att vi gärna hör och läser det. Varje dag får vi på nytt förlåtelse, glädje och frid, och också löfte om ett evigt liv.

Nu har vi hållit på en lång stund så nu får vi säga god natt och stänga av för i kväll. Jag tänker på sången "Frälsare tag min hand fostra mig så att jag i dina spår alltid må gå". Den får ni leta upp och sjunga! God natt och sov gott i Jesu namn, så kanske vi hörs i morgon en stund igen.

– God natt, ropar alla tillbaka, och vinkar innan de stänger av datorn.

- - -

Det är onsdag kväll och i två hem står datorerna uppkopplade med Skype.

– Är ni alla på plats? Ja, det ser faktiskt ut så! Morfar har satt sig i en fåtölj och har datorn på soffbordet.

– Ja, vi är här alla, säger

Hanna och vinkar.

– Bra, säger morfar och tar på sina glasögon.

– I kväll har jag hittat en lite kortare berättelse, men som jag tycker har mycket att lära oss. Berättelsen är faktiskt väldigt aktuell även om den är lite mer än 100 år gammal. Den står i denna boken som heter Senapskornet.

– Fattiga barn förståss, hörs Kalles röst från soffan, hemma hos barnbarnen.

– Nja, det är inte riktigt det som det handlar om, säger morfar och ler. Det handlar om hur olika vi människor ser ut. Ni vet att det är Gud som skapat oss, det är skönt att veta att det är så. Det som är problem är att vissa människor har fått för sig att man måste se ut på ett speciellt sätt, och då blir det tyvärr så att många blir retade och hånade för hur de ser ut.

Några kan ha drabbats av olycka eller kanske har det hänt något när de föddes. Vi ska alltid tänka på att det är Gud som skapat alla och att Gud både älskar och bryr sig om alla lika mycket hur vi än ser ut till det yttre. I den här berättelsen ska vi läsa om en kvinna som hade ett

litet yttre handikapp. Hon hade sneda söndervärkta händer. Kanske hade hon haft det hela sitt liv, det vet vi inte, men det vi vet är att hon älskade Herren Jesus.

– Då ska vi läsa berättelsen som har som överskrift:

Den fula handen

På ena sidan av en liten vik vid sjön Hjälmaren, låg en kyrka med en gammal prästgård bredvid. Tittade man mot andra sidan viken fick man se en stor herrgårdsbyggnad med både torn och tinnar.

I den gamla prästgården bodde kyrkoherde Bordén, och på herrgården bodde den rike storbonden Andersson. Det var inte mycket umgänge mellan dessa båda familjer då det gällde de äldre, men deras barn var nästan dagligen tillsammans och lekte med varandra.

Kyrkoherdens äldste pojke Hjalmar och storbondens dotter Berta hade ända sedan småbarnsåren varit bästa vänner. Hjalmar var glad och för sin ålder förståndig och tänkande medan Berta var mera ett yrväder och ganska så självgod.

En dag på senhösten, när viken var tillfrusen och säker att färdas på, var kyrkoherdens och Anderssons barn ute och åkte med både kälkar, sparkstöttingar och skridskor på isen.

Hjalmar och Berta turades om att med skridskor på fötterna köra varandra på en spark. De hade som vanligt trevligt tillsammans. De åkte en stund nära strandkanten där man mellan höga tallar och granar kunde skymta en liten grå stuga med torvtak. I stugans dörr stod en gumma som log och tittade på barnen men när de kom närmare ropade hon: Kära barn akta er för sprickan som slagit upp där borta!

– Tack för varningen, tant Gerda, ropade Hjalmar tillbaka och lyfte på mössan.

Berta satt tyst på sparkstöttingen men såg med rynkad näsa bort mot den gamla.

– Jag förstår inte, sa hon sedan, att du behöver lyfta på mössan för den fula gumman!

– Jag har då aldrig tänkt på om tant Gerda är ful eller vacker, svarade Hjalmar. Men hon är en snäll och prätig tant som vill alla människor väl, det vet jag! Hon knogar och arbetar inte

bara för sitt eget livs levebröd utan hjälper andra som behöver hjälp.

– Se, fortsatte Hjalmar och sträckte fram ena foten, dessa damasker har hon stickat och lämnat till auktionen för missionen. Mamma köpte dem och gav mig. Du må tro att de är varma! Tycker du inte att de är fina

Berta med en knyck på nacken och avsky i rösten.

Det blev nu ett långt samtal mellan de båda barnen. Hjalmar var riktigt ond på Berta och sa att hon var den mest fåfänga egoistiska människa han kände.

– Jag önskar faktiskt att du blir riktigt ful när du blir gammal! Då kanske du ångrar allt fult du sagt

också?

– Usch, att du bara vill använda dem, jag skulle då inte vilja för allt i världen ta i något som hennes fula, magra krokiga händer arbetat med, svarade

och tänkt om gamla Gerda!

Berta blev riktigt arg på Hjalmar och ville inte vara på isen mer, utan sprang hem.

När de träffades någon dag efter var de ändå samma gamla

vänner som förut och pratade inte mer om vad som hänt.

Några dagar före jul var Berta ensam ute på viken och åkte skridskor. Hon kom även nu helt

nära stranden och mor Gerdas stuga. När mor Gerda genom fönstret fick syn på Berta rusade hon ut.

– Kära, lilla fröken, akta dig, de har sågat upp is där som en-ruskorna står, ropade hon så högt hon kunde.

Men Berta låtsades inte höra, utan for fram som en pil just mot det farliga stället, och ett ögonblick därefter låg hon i vattnet. Hon fick tag i iskanten och en fastfrusen enbuske och ropade högt på hjälp. Det fanns ingen som kunde höra de ropen mer än gamla Gerda som sett allt och strax var framme vid iskanten.

Hon la sig ner på isen och ålade sig fram en bit, sedan sträckte hon ut sin magra arm mot Berta.

– Tag ett fast tag i min hand, Berta lilla, och var inte rädd! Med Guds hjälp ska det gå bra, iskanten är ganska tjock, försökte hon trösta den helt över sig givna flickan.

O, den handen, den fula handen, men den var nu för den i dödsfara Berta, hennes enda räddning! Hon grep den med båda sina händer och efter en liten stund satt hon i gamla Gerdas stuga. Berta hade fått på sig gummans söndagskläder, medan hon själv och hennes egna kläder torkades framför en stor brasa.

Gamla Gerda småpratade glatt och gjorde i ordning varm mjölk under tiden som hon gnolade på en sång ”. . . aldrig något ont kan hända den, som har en sådan vän...”. Berta satt tyst och tankfull och lyssnade, men efter en stund började hon gråta.

– Ack, var inte ledsen, Berta lilla, sa gamla Gerda och klappade henne på huvudet, utan låt oss tacka Herren att allt gick så bra!

Nu kunde inte Berta sitta stilla utan reste sig och slog armarna om tant Gerdas hals.

– Förlåt, förlåt, jag har varit så elak, och nu har tant Gerda räddat mitt liv, snyftade hon knappt hörbart, medan hon tog gummans hand mot sin mun och viskade än en gång: Förlåt, förlåt!

På julaftons eftermiddag kom både Berta och Hjalmar till den lilla grå stugan. Berta hade med sig en stor korg med både god mat och lite andra gåvor som hon ställde på bordet.

– Nu ska vi dricka kaffe som mamma kokt, hoppas det inte kallnat på vägen hit, sa hon och plockade fram en kaffekittel ur ett stort bylte. Här har vi julkakor!

– Hjalmar hjälp till att duka, så ska jag sätta ljus i den här ljusstaken och tända dem!

Snar satt de tre runt ett härligt kaffebord.

– Vilken underbar jul ni har kommit till mig med, och så mycket gott jag fått, sa tant Gerda och torkade bort en tår med förklädet! Nu får vi inte glömma den största gåvan som vi fått av Herren Gud! Tänk Jesus föddes hit till jorden för att frälsa sitt folk från deras synder!

– Jag vill gärna att vi sjunger den här versen innan ni går hemåt. Jag brukar försöka att

sjunga den själv men nu kan jag ju få hjälp med det, sa gamla Gerda och sträckte fram ett papper där hon med vacker handstil skrivit:

*Han kommer till vår
frälsning sänd, och nådens
sol av honom tänd,
Skall sig ej mera dölja.
Han själv vår Herde
vara vill,
Att vi må honom höra
till och honom efterfölja.
Nöjda, höjda över tiden
och i friden av hans rike,
en gång varda honom
like.*

* * *

– Det var väl en lärorik berättelse, eller vad tycker ni? frågar morfar och tar av glasögonen.

– Jag tycker den var jättebra, säger Sofia från sitt hörn i soffan.

– Jag med, hörs det från flera håll.

– Vi fick se en film i skolan hur man livräddar på vintern, säger Ola.

– Så bra, säger morfar. Is på vattendrag ska man verkligen ha

respekt för. Man kan ha mycket roligt om man till exempel åker skridskor. Men isen kan vara mycket lömsk så det gäller att man tar reda på att den är säker innan man ger sig iväg.

– Ja, alltså, Gerda gjorde rätt, man ska lägga sig ner och åla sig fram, säger Ola. Om man håller på att hamna i vattnet så ska man slå ut med armarna för att man inte ska sjunka så djupt ner i vattnet. Man ska vara så stilla man bara kan, så man inte blir för trött.

– Jo, just det, om man ska rädda någon som är i vattnet så ska man använda ”förlängda armen”, fortsätter Ola.

– Vadå, förlängda armen? Man kan väl inte dra ut sin arm heller! Elin skrattar till och virrar på huvudet.

– Fattar du inte! Man tar en halsduk eller något annat, kanske man måste till och med ta av jackan och sedan slänga iväg mot den som är i vattnet så att man själv inte kommer för nära kanten och åker i. Den som är i vattnet tar tag i det man slänger fram och håller hårt i det. Sen drar man allt vad man orkar i andra änden av det man slängt fram och hoppas att den

som är i vattnet orkar hjälpa till lite. Den som är i vattnet ska då försöka göra bentag eller sparka med benen så den kan komma upp på isen. Sen ålar man sig bakåt mot land och reser sig inte förrän man är i säkerhet! Om man är flera så ska man ligga på rad och hålla i dens fötter som är framför så att den som är närmast den som är i vattnet inte också glider ner i det kalla vattnet om isen skulle spricka.

– Fantastiskt Ola, så bra! Nu har vi fått lära oss lite om hur man ska handla om man råkar hamna i vattnet och även om hur man ska hjälpa den nödställda, säger morfar. Jag kom att tänka på den ”förlängda armen”. Du Elin tyckte det lät konstigt och lite roligt! Vet ni vad jag tänkte på? Jo, jag tänkte på Guds förlängda arm! ”En tillflykt är Han urtidens Gud och här nere råder Hans eviga armar”. Så står det i 5 Mosebok 33:27. Vi får alltid be till Herren Gud och så är det så väl att det står i Jesaja 65 vers 24 ”Och det ska ske att innan de ropar ska jag svara, medan de ännu talar ska jag höra”. Vi får varje dag leva under Guds beskydd, och vara inneslutna och omslutna av

dessa Guds eviga armar. Han hjälper oss och ger oss vad vi behöver här på jorden men först och främst vill han ge oss evigt liv och evig glädje hemma i himmelen. För Jesu skull och i Jesu namn får vi varje stund komma med våra böner till Gud. Ingen blir bortvisad. Han tar emot oss med öppna armar. Nu knäpper vi våra händer så kan vi tillsam-

mans be den lilla korta bönen vi brukar be.

Käre Jesus kom och bo i mitt hjärta alltid! Amen.

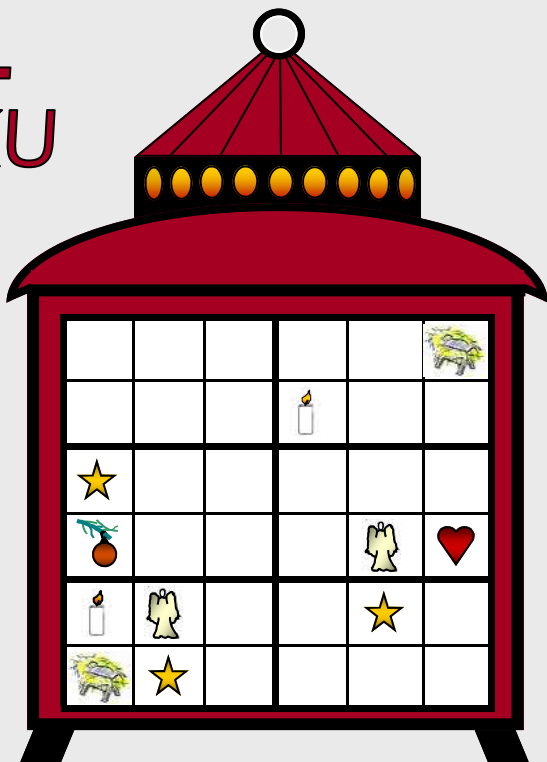
– Nu får vi sluta för i kväll och så hoppas jag vi ses i morgon igen! Då är det julafton! God natt alla, och sov gott i Jesu namn!

– rubiel –

(De gamla berättelserna bearbetade av rubiel)

JUL-SUDOKU

Fyll i de tomma rutor med bilder. Varje bild ska finnas med en gång i varje rad, kolumn och box. Du får inte rita samma bild flera gånger i någon rad, kolumn eller box. En box = de rutor som har tjockare linjer runt sig.

Julevangeliet

Och det hände vid den tiden att från kejsar Augustus utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls när Kvirinius var landshövding över Syrien. Alla gav sig då i väg för att skattskriva sig, var och en till sin stad. Så for också Josef från staden Nasaret i Galileen upp till Judeen, till Davids stad som heter Betlehem, eftersom han var av Davids hus och släkt. Han for dit för att skattskriva sig tillsammans med Maria, sin trolovade, som var havande. När de befann sig där var tiden inne då hon skulle föda. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, eftersom de inte fick plats i härbärgat.

I samma trakt uppehöll sig några herdar, som låg ute och vaktade sin hjord om natten. Då stod en Herrens ängel framför dem och Herrens härlighet lyste omkring dem, och de blev mycket förskräckta. Men ängeln sade: *"Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta är tecknet: Ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba."* Och plötsligt var där tillsammans med ängeln en stor himmelsk här som prisade Gud:

**"Ära vare Gud i höjden och frid på jorden,
till människor hans välbehag."**

När änglarna hade farit upp till himlen, sade herdarna till varandra: *"Låt oss nu gå till Betlehem och se det som har hänt och som Herren har låtit oss få veta."* De skyndade i väg och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban. Och när de hade sett det, berättade de vad som hade sagts till dem om detta barn. Alla som hörde det förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. Men Maria bevarade och begrundade allt detta i sitt hjärta. Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt som de hade hört och sett, alldeles som det hade blivit sagt till dem. (Luk. 2:1-20).

FRÄLSAREN ÄR FÖDD

T: B. Waldemarson
M: N.P. Madsen 1905

Musical score for the hymn 'Frälsaren är född'. The score is written in 4/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of two systems of music. The first system contains the first four measures, and the second system contains the next four measures, starting with a measure number '5' above the treble clef. The lyrics are written below the notes.

Nu Fräl-sa-ren är född åt er, så lju-der äng-els röst; Det bud-skap Her-ren al-la ger oss män-ni-skor till tröst.

2. Förskrämda herdar ängsligt hör från höjden sköna ljud,
som kommer från en änglakör med budskap från vår Gud.

3. Hans budskap handlar om den frid som Jesus stiftat har
på Golgata för evig tid då världens synd han bar.

4. När vise män till Jesus går, en stjärna leder dem,
men vi i Bibeln ledning får att hitta vägen hem.

5. Jag är i mig en syndare, det Bibeln tydligt lär.
Jag äger dock en Frälsare, hans egendom jag är.

6. Kom, Jesus, till mitt hjärta in;
Kom var mig alltid när,
att jag för evig tid blir din,
min Frälsare så kär.

